

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Gold – Crystal s. r. o., IČO: 255 31 344**, se sídlem Praha 8, Pobřežní 370/4, zastoupen JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem, se sídlem Levého 1532, Rakovník, **za účasti:** GOLD GLASS s. r. o., IČO: 250 08 226, se sídlem Jičín – Valdické předměstí, Dělnická 395, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č.j. O-451069/14163/2009/ÚPV ze dne 25.8.2009,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 20.10.2009 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č.j. O-451069/14163/2009/ÚPV ze dne 25.8.2009, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11.2.2009 o zamítnutí přihlášky barevné kombinované ochranné známky zn. sp. O-451069 ve znění „GOLD glass“, po námitkách podaných společností GOLD GLASS s.r.o.

Barevná kombinovaná ochranná známka zn. sp. O-451069 ve znění „GOLD glass“ byla přihlášena s právem přednosti ode dne 20.8.2007 a zveřejněna dne 17.10.2007 pro výrobky a služby ve třídě 11: lustry, lampy, osvětlovací tělesa; ve třídě 21: výrobky ze skla hladkého, broušeného a zdobeného, zejména nádobí a stolní náčiní, např. sklenice, láhve,

šálky, podšálky, konvice, karafy, mísy, misky, nástolce, žardiniéry, talíře, vázy, svícny, koše, džbány; ve třídě 34: popelníky a ve třídě 40: broušení a zdobení skla a výrobků ze skla podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek, přijaté na diplomatické konferenci v Nice dne 15. června 1957, naposledy revidované v Ženevě dne 13. května 1977 a pozměněné dne 28. září 1979.

Námítky proti zápisu přihlašovaného označení „GOLD glass“ podala dne 17.1.2008 Úřadu průmyslového vlastnictví společnost GOLD GLASS s.r.o., a to podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

Návrh byl odůvodněn tím, že společnost GOLD GLASS s.r.o. je majitelem slovní ochranné známky č. 275277 ve znění „Gold Glass s.r.o.“ s právem přednosti ode dne 21.12.2004, která byla zapsána dne 29.9.2005 do rejstříku ochranných známek pro výrobky a služby ve třídě 14: bižuterie, skleněná a kovová bižuterie, bižuterní sklo k napodobení drahých kamenů, povrchově zušlechtěné skleněné polotovary, zejména barvením a pokovováním včetně zlacení; ve třídě 21: drobné skleněné zboží, upomínkové a dekorativní skleněné předměty, skleněné svícny a ve třídě 40: zušlechtování skleněné bižuterie, zejména povrchové barvení, pokovování a zlacení podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Rozhodnutím ze dne 25. srpna 2009 zamítl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozklad proti rozhodnutí Úřadu, jímž byla zamítnuta přihláška barevné kombinované ochranné známky O-451069 ve znění „GOLD glass“. Přihláška byla zamítnuta na základě námitek podaných majitelem ochranné známky č. 275277 ve znění „Gold glass s.r.o.“ s dřívějším právem přednosti, společností Gold Glass s.r.o., která je v soudním řízení zúčastněnou osobou. Úřad shledal porovnávání označení „GOLD glass“ a „Gold Glass s.r.o.“ podobná z hlediska vizuálního, fonetického i sémantického. Výrobky a služby byly taktéž shledány podobnými s výrobky a službami chráněnými namítanou ochrannou známkou. Mezi porovnávanými označeními tedy existovala pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a zápis přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek by znamenal zásah do zákonem chráněných starších práv namítajícího.

Námítky podané podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách byla zamítnuty rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11.2.2009.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného skutkového zjištění, zjevně vadného právního posouzení a v rozporu s konstantní správní a soudní judikaturou a se základními zásadami správního řízení. Žalovaný se podle názoru žalobce při rozhodování nedostatečně vypořádal s žalobcovými důkazy a tvrzeními, resp. z nich učinil vadný právní závěr a své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě nezduvodnil. Podle žalobce mu bylo v rozporu se zákonem odňato právo na známkovou ochranu jeho označení.

Žalobce se dále dovolával rozsudků Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C- 251/95 SABEL BV v. Puma AG a ve věci C-191/01 P Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), (dále jen „OHIM“), v. Wm Wrigley Jr. Company.

Žalovaný správní orgán ve svých vyjádřeních ze dne 22.1.2010 a 26.3.2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 25.8.2009.

Žalobce se ve své replice ze dne 22.2.2010 uvedl, že spojení „Gold Glass“, tedy „Zlaté sklo“ nemá a nemůže mít rozlišovací způsobilost pro sklo a výrobu skla, že takovému spojení nemá a nemůže mít žádný podnikatelský subjekt zákonem garantovaný legální monopol, a tudíž i, že užití takového slovního spojení v barevné kombinované ochranné známce nemůže být porušením známkových práv jiného subjektu.

Žalobce se domáhal, aby bylo při hodnocení míry podobnosti porovnávaných označení přihlédnuto k tomu, že slovní prvky, jež jediné jsou v porovnávaných označeních podobné, postrádají rozlišovací způsobilost a aby z tohoto zjištění byly vyvozeny odpovídající závěry. Jedná se o posuzování podobnosti, přičemž kritéria posuzování podobnosti jsou judikována dostatečně. Rozlišovací způsobilost slovních prvků musí být při posuzování podobnosti obecně zohledňována, v opačném případě by docházelo k absurdním situacím, kdy by za podobné musely být považovány i např. známky obsahující totožný domicil.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Prezium správních rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v plné jurisdikci je v souladu se soudním řádem správním. To je zřejmé již jen ze znění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované

označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zákon jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu je pak třeba podotknout, že z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, a obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 37/2011-103).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 37/2011-111 i druhové označení v případech, kdy jeho druhový význam není z hlediska vnímání průměrného spotřebitele příliš známý a kdy je naopak tradičně užíváno jako součást ochranných známek pro výrobky či služby konkrétního vlastníka s dlouhodobě významným postavením na daném trhu, může posilovat spojení, které se na straně veřejnosti vytvořilo mezi těmito konkrétními výrobky nebo službami a pro ně užívanými ochrannými známkami. Ani v těchto případech nemůže vlastník takových starších ochranných známek bránit jiným subjektům, aby si pro danou kategorii výrobků nebo služeb přihlašovaly jako ochranné známky označení obsahující tento druhový výraz, může však i v rámci námitkového řízení požadovat, aby tato přihlašovaná označení byla svým provedením natolik odlišná, aby se ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, vyloučila pravděpodobnost záměny s ochrannými známkami tohoto vlastníka.

Městský soud v Praze se tedy v první řadě zabýval důvodností námítky žalobce, a to vyhovění námitce uplatněné osobou zúčastněnou ve správním řízení podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Dospěl k závěru, že žalobní námitka není důvodná, neboť žalovaný posoudil správně námitky uplatněné ve smyslu tohoto ustanovení, podle něhož se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek podaných majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. V inkriminované věci je nesporné, že namítaná ochranná známka osoby zúčastněné je starší ochrannou známkou.

Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného skutkového zjištění a zjevně vadného právního posouzení, musel soud tuto námitku odmítnout jako neopodstatněnou. Žalovaný v průběhu správního řízení se vypořádal ve všech námítkami uplatněnými namítajícím, jakož i doklady, které žalobce předkládal k prokázání popisnosti slovního spojení „Gold Glass“. V této souvislosti poukazoval žalobce i na svou známkovou

řadu (ochranná známka č. 295487 ve znění „GOLD crystal“, ochranná známka č. 295488 ve znění „GOLD exclusive“ a ochranná známka č. 304715 ve znění „GOLD lighting“)

Žalobce v podaném žalobě, ani předtím v podaném rozkladu nezpochybnil, že předmětná označení „GOLD glass“ a „Gold Glass s.r.o.“ jsou podobná. Žalovaný v průběhu správního řízení porovnával tato označení z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického a celkového dojmu a dospěl k závěru, že lovní prvky těchto označení jsou podobné. Konstatoval, že podobnost slovních prvků zejména z hlediska sémantického a fonetického je mezi označením „GOLD glass“ a „Gold Glass s.r.o.“ zcela zjevná. Ke konstatování pravděpodobnosti záměny přitom postačuje podobnost byť jen v jednom aspektu hodnocené podobnosti označení. Žalovaný dále shledal podobnost taktéž v přihlašovaných výrobcích a službách, když postupně podle jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb tyto jednotlivé kategorie porovnával. Přijaté závěry žalovaného potom soud shledal v souladu se skutkovými zjištěními, jakož i obsahem správního spisu. Rovněž právní posouzení žalovaného ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, že na straně veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny či asociace porovnávaných označení, a že zápisem přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího, a že tedy námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách byly oprávněné.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný v rámci řízení o námitkách vůbec nevzal v úvahu skutečnost, že předmětné slovní prvky zjevně postrádají rozlišovací způsobilost, nemohou tedy způsobit nebezpečí záměny přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou a zápis označení s těmito prvky nemůže porušovat starší práva namítajícího, neboť namítající žádná výlučná práva ke slovním prvkům „Gold Glass“ nemá a mít nemůže, musel soud tuto námitku odmítnout jako neopodstatněnou. Platnost ochranné známky č. 275277 ve znění „Gold Glass s.r.o.“ s právem přednosti ode dne 21.12.2004, zůstala totiž v řízení vedeném pod zn. sp. O-421630 potvrzena s tím, že „napadená ochranná známka je tvořena označením, které má pro jím chráněné výrobky a služby dostatečnou rozlišovací způsobilost, jelikož průměrný spotřebitel je podle něho schopen rozlišit předmětné výrobky a služby jedné osoby od výrobků a služeb jiné osoby, a je tak způsobilé plnit základní funkci ochranné známky“.

Pokud žalobce namítal procesní vady při vedení námitkového řízení, musel soud tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou. V rámci námitkového řízení je žalovaný vázán námitkami podanými namítajícím, v tomto případě posouzením existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti z důvodu shodnosti, resp. podobnosti starší ochranné známky s přihlašovaným označením a shodnosti resp. podobnosti výrobků nebo služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují (dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách). Během námitkového řízení svědčí namítajícímu silnější právo než je právo přihlašovatele, bez ohledu na kvalitu zapsané ochranné známky nebo přihlašovaného označení. I méně distinktivní registrovaná starší ochranná známka je předmětem ochrany námitkového řízení.

V tomto ohledu musel Městský soud v Praze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. Konf 42/2005-11, že v námitkovém řízení Úřad průmyslového vlastnictví posuzuje, zda přihlášené označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob. Zatímco namítající, tj. osoba, která námitky vznesla, má zájem na tom, aby přihláška ochranné známky byla zamítnuta, druhá strana řízení, tj. přihlašovatel, má zájem

opačný. Byť se toto řízení představuje jako spor o právo, nelze význam tohoto aspektu absolutizovat. Sporná povaha tohoto řízení nutně neznamená, že se v něm rozhoduje o subjektivním soukromém právu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že v námitkovém řízení Úřad mj. také posuzuje, zda přihlašované označení není shodné s ochrannou známkou, která je přihlášena nebo zapsána pro jiného majitele pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby s dřívějším právem přednosti, a také to, zda obsahuje prvky přihlášeného označení či zapsané ochranné známky, které by mohly vést k záměně. Tyto otázky jsou zákonnými podmínkami registrace a Úřad se s nimi při registraci musí zabývat vždy, nejen v námitkovém řízení. Založit dělení věcí soukromoprávních a veřejnoprávních na tom, v jakém řízení byla táž otázka posuzována (zda v řízení o "sporu" mezi namátemelem a přihlašovatelem nebo v registračním řízení o jediném účastníkovi – přihlašovatelem), by bylo protimyslné a nebylo by to v souladu s principem právní jistoty, dle kterého má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce, případně soud svým výkladem zákona, zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů a nikoliv naopak.

V námitkovém řízení tedy nelze posuzovat druhovost, resp. popisnost zapsané namítané ochranné známky. V inkriminované věci je tedy nutno ochrannou známkou č. 275277 ve znění „Gold Glass s.r.o.“ posuzovat jako celek, jakkoli jsou její části více či méně distinktivní, tento závěr vyplývá nejen ze závěrů citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu, nýbrž i z ustálené rozhodovací praxe OHIM, podle níž při hodnocení pravděpodobnosti záměny je brán v úvahu celkový dojem příslušných znaků, jelikož ochranné známky jsou průměrným spotřebitelem vnímány jako celek.“ Namítající v souladu s ustanovením § 25 zákona o ochranných známkách prokázal, že porovnávaná označení jsou podobná.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s žalobcovými důkazy a tvrzeními, resp. z nich učinil vadný právní závěr a své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě nezduvodnil, musel soud tuto námitku odmítnout jako neduvodnou. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal se všemi tvrzeními a důkazy žalobce, uvedenými v rozkladu. Výjimkou není ani žalobcův důkaz, že vyhledávač Google nalezne celou řadu odkazů při zadání slovních prvků „gold glass“. Městský soud v Praze považoval stejně jako žalovaný důkazy v podobě odkazů na existující internetové stránky pouze za podpůrné. Tomuto závěru koneckonců svědčí i rozsudek Soudu první instance, resp. Tribunálu ve spojených věcech T-333/04 a T-334/04 *House of Donuts v. OHIM*, v němž soud konstatoval, že četnost výskytu pojmu na internetu nevypovídá nic o tom, zda je tento pojem druhovým označením. Pomocí internetových vyhledávačů lze najít jak pojmy, které jsou distinktivní, tak ty, které rozlišovací působnost postrádají.

Pokud se žalobce dovolával rozsudku SDEU ve věci C- 251/95 *SABEL B.V.*, v němž SDEU konstatoval, že existence nebezpečí záměny u veřejnosti musí být posuzována celkově, musí však být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu, přičemž vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčeného typu výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. Průměrný spotřebitel většinou vnímá ochrannou známkou jako celek a nesoustřeďuje se na jednotlivé detaily. Viz též rozsudek SDEU ve věci C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*. Městský soud v Praze musel potom k této námitce uvést, že žalovaný při svém rozhodování se nijak neodchýlil od kritérií stanovených SDEU.

Zaměnitelnost porovnávaných označení je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko průměrného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné, že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Žalovaný se ve svém rozhodování řídil těmito kritérii. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jeho zkoumání podobnosti není založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků. Při posouzení nebezpečí záměny žalovaný zohlednil veškeré relevantní faktory, které mohou mít vliv na vnímání ochranné známky průměrným spotřebitelem, tj. mj. i konkurenční nebo doplňková povaha dotčených výrobků a služeb označovaných namítaným a napadeným označením. Žalovaný tedy vycházel z toho, jak průměrní spotřebitelé na daném trhu se zbožím či službami, pro něž jsou či mají být zapsány kolidující ochranné známky a označení, tato označení vnímají a do jaké míry mezi nimi existuje nebezpečí záměny.

Pokud se žalobce dovolával rozsudku SDEU ve věci C-191/01 P dále jen „OHIM“), v. Wm Wrigley Jr. Company, musel soud i v tomto případě konstatovat, že žalovaný nerozhodoval v rozporu se závěry tohoto rozhodnutí.

V inkriminované věci namítaná ochranná známka a přihlašované označení vyznačují stejnými slovními prvky „gold“ a „glass“. Společné prvky by mohly být výlučně popisné, popř. též postrádat rozlišovací způsobilost. Rozlišovací způsobilost společných prvků musí být vyhodnocena na základě vnímání dotčených označení a služeb relevantní veřejností. Pro toto vyhodnocení jsou relevantní nejen vnitřní vlastnosti těchto prvků, ale i jejich užívání.

Podle rozsudku SDEU ve věci C-383/99 P Baby-Dry jakýkoli vnímatelný rozdíl ve formulaci sousloví přihlášeného k zápisu v porovnání s terminologií používanou v běžném jazyce dotčené kategorie spotřebitelů pro označování výrobku nebo služby nebo jejich základních vlastností je způsobilý tomuto sousloví propůjčit rozlišovací způsobilost, která umožní, aby bylo zapsáno jako ochranná známka. V inkriminovaném případě lze za tento rozdíl považovat „s.r.o.“ v namítané ochranné známce č. 275277 ve znění „Gold Glass s.r.o.“, což je rovněž firma osoby zúčastněné.

Ačkoli rozsudek SDEU ve věci C-383/99 P Baby-Dry představuje výchozí bod judikatury týkající se čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94, judikatura SDEU učinila první krok k přeformulování své doktríny Baby-Dry právě žalobcem namítaným rozsudkem ve věci C-191/01 P týkajícím se sousloví „Doublemint“, který zrušil rozsudek vydaný Soudem první instance z důvodu, že tento Soud použil nesprávné kritérium při výkladu čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94, když měl za to, že tento článek brání zápisu ochranných známek, které zboží, služby nebo jejich vlastnosti „výlučně popisují“. Nicméně SDEU ve věci Baby-Dry judikoval stejným směrem, když umožnil zápis jakéhokoli sousloví vykazujícího jakýkoli „vnímatelný rozdíl“ mezi významem souhrnu výrazů a jejich smyslem v běžném jazyce.

Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným namítajícím – tedy osobou zúčastněnou, vypořádal se řádně s rozkladem podaným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*. Žalovaný správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu, jakož i žalobcem v opozici k tomuto návrhu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová